

Arrest

nr. 198 660 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 26 juni 2017 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige.

1.2. Op 21 augustus 2017 wordt een medisch onderzoek gevoerd teneinde na te gaan of verzoeker als dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit voormeld onderzoek blijkt dat verzoeker op de datum van het onderzoek meer dan 18 jaar was. Zijn leeftijd werd geschat op 20,3 jaar, met een afwijking van 2 jaar. De geboortedatum van verzoeker werd aangepast naar 1 januari 1997.

1.3. Vingerafdrukkenonderzoek tonen aan dat verzoekers vingerafdrukken op 25 mei 2015 in Bulgarije, op 31 mei 2015 in Hongarije en op 4 juni 2015 in Italië werden geregistreerd. Dit gebeurde telkens in het kader van een asielaanvraag.

1.4. Op 25 augustus 2017 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse, Hongaarse en Italiaanse overheden. Zowel de Bulgaarse als de Hongaarse overheden weigerde hier op in te gaan. De

Italiaanse autoriteiten hebben het overnameverzoek niet beantwoord binnen de termijn voorzien in Verordening 604/2013.

1.5. Op 26 september 2017 wordt Italië met toepassing van artikel 22(7) van de Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag. Op 26 september 2017 stelt de Belgische overheid de Italiaanse autoriteiten in kennis van het feit dat een tacit agreement tot stand is gekomen.

1.6. Op 27 september 2017 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing.

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A. (...) voornaam : B. (...)

geboortedatum : 01.01.1997

geboorteplaats : Amarkhel

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 26.07.2017 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

De betrokkene verklaarde aanvankelijk een niet-begeleide minderjarige asielzoeker te zijn, met geboortedatum 31.05.2000, maar nadat de Belgische autoriteiten twijfel uitten over de leeftijd van de betrokkene, werd op 01.08.2017 door het Militair Hospitaal Koningin Astrid (Neder-over-Heembeek), afdeling Radiologie, een medisch onderzoek uitgevoerd om na te gaan of de betrokkene al dan niet jonger is dan 18 jaar. Uit dit leeftijdsonderzoek werd besloten dat de betrokkene op 01.08.2017 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaardafwijking van 2 jaar een goede inschatting was. De geboortedatum van de betrokkene werd dientengevolge door de Belgische autoriteiten aangepast naar 01.01.1997 en de plaatsing onder hoede door de Dienst Voogdij verviel van rechtswege.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.05.2015 in Bulgarije, op 31.05.2015 in Hongarije en op 04.06.2015 in Italië geregistreerd werden, telkens in het kader van een asielaanvraag.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, werd verhoord op 06.09.2017 en verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer 14 maanden eerder verliet om via Iran en Turkije het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te betreden. In Bulgarije werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 25.05.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrukken er genomen werden, maar dat hij er geen asielaanvraag indiende. Hij verklaarde dat hij er voor onbekende tijd in een gesloten en open centrum verbleef alvorens via Servië naar Hongarije door te reizen. In Hongarije werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 31.05.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrukken er genomen werden, maar dat hij er geen asielaanvraag indiende. Hij verklaarde dat hij er voor onbekende tijd in een gesloten centrum verbleef alvorens naar Italië door te reizen. In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 04.06.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. De betrokkene ontkende dat zijn vingerafdrukken er genomen werden en na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek gaf de betrokkene aan dat dat niet kan. Hij verklaarde dat hij er voor onbekende tijd in een opvangcentrum verbleef alvorens naar Frankrijk te reizen om daar voor onbekende tijd op een voor hem onbekende plaats te verblijven.

Hij verklaarde vervolgens naar België te zijn doorgereisd om er op 22.07.2017 aan te komen. In België diende de betrokkene op 26.07.2017 een asielaanvraag in.

Op 25.08.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Bulgaarse, Hongaarse als Italiaanse instanties met toepassing van artikel 18(1)b. Op 30.08.2017 weigerden de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek, aangezien de betrokkene na zijn asielaanvraag in Hongarije verdween en zij

vanwege de Italiaanse autoriteiten nooit een terugnameverzoek ontvangen hebben. Op 05.09.2017 weigerden ook de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek, aangezien de betrokkene na zijn asielaanvraag in Bulgarije verdween en zij vanwege de Hongaarse autoriteiten nooit een terugnameverzoek ontvangen hebben. Aangezien de Italiaanse autoriteiten ons terugnameverzoek niet binnen de door artikel 25(2) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, werden zij met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat.

We merken op dat uit de weigeringen vanwege zowel de Bulgaarse als Hongaarse autoriteiten blijkt dat de betrokkene daar onder verschillende identiteiten geregistreerd stond. Terwijl de betrokkene in België geregistreerd staat als A. (...), B. (...), geboren op 01.01.1997 in Amarkhel (na leeftijdsonderzoek, voordien 31.05.2000), van nationaliteit Afghanistan, stond hij in Bulgarije geregistreerd als A. A. (...), B. (...), geboren op 07.03.1997, van nationaliteit Afghanistan en in Hongarije als A. (...), B. (...), geboren op 01.01.1999, van nationaliteit Afghanistan.

Tijdens zijn verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij voor België koos omdat andere Afghanen onderweg in de verschillende opvangcentra hem zegden dat België een beter land is om asiel te vragen. De betrokkene gaf aan dat hoewel hij in Italië niet slecht behandeld werd, hij er toch niet naar wil terugkeren.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene stelde een in België verblijvende neef te hebben, A. N. K. (...) genaamd. Raadpleging van de databank toonde aan dat de vermeende neef van de betrokkene effectief legaal in België verblijft en begunstigde is van subsidiaire bescherming. We merken evenwel op dat de aanwezigheid van de vermeende neef van de betrokkene door de betrokkene zelf op geen enkel moment aangehaald werd als argument voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België of als rechtvaardiging van een verzet tegen een mogelijke overdracht aan Italië. Daarnaast maakte de betrokkene gewag van een in Nederland verblijvende neef.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit systeem in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere

lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zoals vermeld, gaf de betrokkene aan dat hij in Italië niet slecht behandeld werd, maar toch niet naar daar te willen terugkeren.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We benadrukken desbetreffend dat, indien zou worden aangevoerd dat in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, we er op wijzen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

De situatie van asielzoekers werd de voorbije jaren onder meer gedocumenteerd in volgende bronnen : Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopies van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Meer recente bronnen zijn het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" - Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40).

Het voormelde SFH-rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden

overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Betreffende de toegang tot opvangfaciliteiten meldt het AIDA-rapport dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64).

Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn.

Het AIDA-rapport belicht de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15).

Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>).

We wensen ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat bovenvermelde recente bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor inzake zijn gezondheidstoestand dat zijn beide voeten en zijn rug pijn doen en hij ook veel last heeft van hoofdpijn. We merken evenwel op dat de betrokkene gedurende de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Daarnaast verwijzen in dit verband ook naar het voormelde AIDA-rapport waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81).

We verwijzen ook naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1997 geboren alleenstaande man zonder kinderen. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar het feit dat de betrokkene inzake zijn gezondheidstoestand verklaarde pijn te hebben aan zijn beide voeten en zijn rug en veel last te hebben van hoofdpijn, maar gedurende de gehele duur van zijn lopende asielaanvraag geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen en dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Bovendien wijzen we er op dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

We wijzen er nogmaals op dat de Italiaanse instanties het terugnameverzoek d.d. 25.08.2017 niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord hebben, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“Genomen van de schending van de artikelen 3, 7 en 13 van de Verordening nr 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin 3 Verordening), de motiveringsplichten uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en de artikelen 1 a 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen.

1. In rechte

Artikel 3 van de Dublin 3 Verordening luidt als volgt: (...). Artikel 7: (...). Artikel 13: (...). Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden. De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen (...).

2. Toepassing in casu

De bestreden beslissing verklaart de keuze van Italië als verantwoordelijke lidstaat als volgt: Op 25.08.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Bulgaarse, Hongaarse als Italiaanse instanties met toepassing van artikel 18(1)b. Op 30.08.2017 weigerden de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek aangezien de betrokkene na zijn asielaanvraag in Hongarije verdween en zijn vanwege de Italiaanse autoriteiten nooit een terugnameverzoek ontvangen hebben. Op 05.09.2017 weigerden ook de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek aangezien de betrokkene na zijn asielaanvraag in Bulgarije verdween en zij vanwege de Hongaarse autoriteiten nooit een terugnameverzoek ontvangen hebben. Aangezien de Italiaanse autoriteiten ons terugnameverzoek niet binnen de door artikel 25(2) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, werden zij met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat”.

De bestreden beslissing vermeldt niet op basis van welke bepaling van de Dublin 3 Verordening de Belgische overheden zouden beschouwd dat Italië verantwoordelijk is voor het behandelen van de asielaanvraag van verzoeker, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoeker via Bulgarije het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen. Het is dan ook volledig onduidelijk waarom Italië de verantwoordelijke lidstaat zou zijn.

Eerste onderdeel: verzoeker is illegaal binnengekomen in Italië langer dan twaalf maanden geleden waardoor Italië niet langer verantwoordelijk is in toepassing van artikel 13, §1 in fine.

Artikel 13, §1 in fine van de Dublin 3 Verordening bepaalt: "Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden."

Er blijkt uit de bestreden beslissing en uit het administratief dossier dat verzoeker op 4 juni 2015 geregistreerd werd in Italië. Dit betekent duidelijk dat verzoeker ten laatste op 4 juni 2015 de grens met

Italië heeft overschreden. Dit is meer dan twaalf maanden vóór zijn asielaanvraag in België, dat geregistreerd werd op 26.07.2017. Overeenkomstig artikel 7, §2 van de Dublin 3 Verordening moet inderdaad rekening worden gehouden met de situatie op het moment van het verzoek om internationale bescherming: "Welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient."

De termijn van twaalf maanden was duidelijk overschreden waardoor Italië niet het verantwoordelijk land is. Door te oordelen dat Italië wel de verantwoordelijke lidstaat is, schendt de bestreden beslissing artikel 13, §1 van de Dublin 3 Verordening.

Tweede onderdeel: Italië is niet het verantwoordelijk land op basis van de criteria van Hoofdstuk III Dublin Verordening.

Het enige artikel dat van toepassing is op verzoeker is artikel 13 Dublin 3 Verordening: verzoeker is illegaal het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie binnengekomen. Hij was niet in het bezit van een visum, en hij heeft geen gezinsleden in de lidstaten. Artikel 13, §1 Dublin 3 Verordening bepaalt inderdaad: "dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat." Het is duidelijk dat een lidstaat enkel verantwoordelijk is voor de asielaanvraag indien een verzoeker op illegale wijze de grens overschrijdt vanuit een derde land. Dit is in casu niet het geval. Er blijkt inderdaad niet uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat verzoeker het grondgebied van de Europese Unie zou hebben verlaten op de vijf dagen tijd tussen zijn registratie in Hongarije en zijn registratie in Italië. Hij is logischerwijze ofwel via Oostenrijk ofwel via Slovenië gereisd. Verzoeker heeft de grens met Italië dus nooit overschreden vanuit een derde land en is enkel Bulgarije verantwoordelijk in toepassing van artikel 13, §1. Door te oordelen dat Italië verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker schendt de bestreden beslissing de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijkheid van de lidstaten gesteld in de Dublin 3 Verordening, waaronder artikel 3, 7 en 13 van de Verordening. Derde onderdeel: schending van de motiveringsplicht omdat het absoluut niet duidelijk is op welke basis Italië het verantwoordelijke lidstaat zou zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. De bestreden beslissing bevat geen motivering omtrent de verantwoordelijkheid van Italië om de asielaanvraag van verzoeker te behandelen. Dit is nochtans een cruciale informatie zodat verzoeker en vervolgens Uw Raad kan nagaan op basis waarvan de beslissing genomen werd. Bij afwezigheid van zulke motivering dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet begrijpt waarom Italië aangeduid werd als verantwoordelijke lidstaat. Daarenboven bestaat er geen uitdrukkelijke toestemming van Italië, gezien de Italiaanse overheden gewoon niet geantwoord hebben aan het terugnameverzoek, zoals in de meeste gevallen. Italië heeft dus niet bevestigd dat het de verantwoordelijke lidstaat was."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat Italië niet langer de verantwoordelijke lidstaat is in toepassing van artikel 13, §1 van de Dublin III-verordening. De bestreden beslissing zou ook niet vermelden op basis van welke bepaling Italië als verantwoordelijke lidstaat behandeld dient te worden.

Verzoekers kritiek geeft blijk van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het overnameverzoek aan de Italiaanse overheden werd gericht met toepassing van artikel 18 §1, b van de Dublin III-verordening en niet met toepassing van artikel 13, §1 van de Dublin III-verordening. Zo motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk: "Op 25.08.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Bulgaarse, Hongaarse als Italiaanse instanties met toepassing van artikel 18(1)b".

Het betoog dat niet wordt gemotiveerd wat de juridische grondslag van de bestreden beslissing is, mist evenzeer elke grondslag. Terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris terecht toepassing maakte van artikel 18, § 1, b van de Dublin III-verordening. Artikel 18, §1 van de Dublin III-verordening bepaalt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De Raad merkt op dat de vingerafdrukken van verzoeker in Italië geregistreerd werden in het kader van een asielaanvraag aldaar (dit werd in het Eurodac verslag genoteerd onder de code IT1UDO1MOE). De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde bijgevolg niet op kennelijk onredelijke wijze dat Italië beschouwd moet worden als verantwoordelijke lidstaat, wat inmiddels ook (stilzwijgend) zo werd bevestigd door de Italiaanse overheden. Aangezien de Italiaanse autoriteiten het terugnameverzoek niet binnen de door artikel 25 vooropgestelde termijn beantwoordden, werd Italië met toepassing van artikel 25.2 de verantwoordelijke lidstaat.

Verzoekers kritiek doet geen afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel kan niet worden aangenomen.

In het tweede onderdeel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 13 van de Dublin III-verordening.

De Raad herhaalt dat het overnameverzoek tot Italië gericht werd met toepassing van artikel 18, §1, b van de Dublin III-verordening. Het volstaat te verwijzen naar de bestreden beslissing, waarin wordt gemotiveerd waarom Italië de verantwoordelijke lidstaat is: *“In Italië werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 04.06.2015 geregistreerd in het kader van een asielaanvraag. (...) Op 25.08.2017 werd een terugnameverzoek gericht aan zowel de Bulgaarse, Hongaarse als Italiaanse instanties met toepassing van artikel 18(1)b. Op 30.08.2017 weigerden de Hongaarse autoriteiten het terugnameverzoek, aangezien de betrokkene na zijn asielaanvraag in Hongarije verdween en zij vanwege de Italiaanse autoriteiten nooit een terugnameverzoek ontvangen hebben. Op 05.09.2017 weigerden ook de Bulgaarse autoriteiten het terugnameverzoek, aangezien de betrokkene na zijn asielaanvraag in Bulgarije verdween en zij vanwege de Hongaarse autoriteiten nooit een terugnameverzoek ontvangen hebben. Aangezien de Italiaanse autoriteiten ons terugnameverzoek niet binnen de door artikel 25(2) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord hebben, werden zij met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat.”*

Dit wordt door verzoekende partij niet dienstig betwist.

In het derde onderdeel betoogt verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet motiveert waarom de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag bij Italië ligt.

Het volstaat te verwijzen naar wat reeds werd uiteengezet. De bestreden beslissing verduidelijkt expliciet dat Italië als verantwoordelijke lidstaat gezien werd op grond van artikel 18, §1 b van de Dublin III-verordening. Verzoeker kon hier bijgevolg kennis van nemen. Wat betreft de schending van artikel 3 en 7 van de Dublin III-verordening stelt de Raad vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen rechtsregels. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Het derde onderdeel kan niet worden aangenomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde niet op kennelijk onredelijke wijze dat een beslissing houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten diende genomen te worden. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengintig januari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC